

Τὸ Μυστήριον τῆς Προσεγγίσεως τοῦ Χριστοῦ

Ὁμιλία τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Νηστειῶν

3/16η Μαρτίου 2014

† Μητροπολίτου
Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Καὶ εἰσήλθε πάλιν εἰς **Καπερναοὺμ** δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. **Καὶ** εὐθέως **συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν.** Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς Αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. **Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει Αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.**

Εἰσήλθε δὲ πάλιν στὴν **Καπερναοὺμ** ἔπειτα ἀπὸ μερικῆς ἡμέρας, καὶ ἀκούσθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. **Καὶ ἀμέσως μαζεύτηκαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρᾷ πλέον οὔτε ὁ χῶρος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.** Καὶ κήρυττε σ' αὐτοὺς τὸ λόγο. Καὶ ἔρχονται πρὸς Αὐτὸν φέροντας ἕνα παραλυτικόν, πὺν τὸν βάσταζαν τέσσερες. **Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ φθάσουν σ' Αὐτὸν λόγῳ τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, ἔβγαλαν τὴ στέγη** πάνω ἀπὸ τὸ μέρος πὺν βρισκόταν, καὶ ἀφοῦ ἔτσι ἔκαναν ἄνοιγμα, κατέβασαν τὸ κρεβάτι, πάνω στὸ ὅποιο ἦταν κατάκοιτος ὁ παραλυτικός. **Βλέποντας δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν τοὺς λέγει στὸν παραλυτικόν· «Παιδί μου, σοὺ ἔχουν συγχωρηθῆ οἱ ἁμαρτίες σου».**

(Μάρκ. β΄ 1-5)

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Σήμερα, συμπληρώνονται δύο ἐβδομάδες τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἡ πορεία μας πρὸς τὰ Ἅγια Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ **συνεχίζεται...**

Ἡ Μετάνοια, ἡ Νηστεία, ἡ Προσευχὴ καὶ ἡ Ἐλεημοσύνη μᾶς προετοιμάζουν πνευματικά, γιὰ νὰ γίνουμε συμμέτοχοι στὸ **Μυστήριον** τοῦ

Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Στὴν εὐλογημένη καὶ καταλυκτικὴ αὐτὴ πορεία, ἡ Ἐκκλησία μας –μὲ σοφία θεϊκὴ– ἔρχεται νὰ μᾶς θυμίσει τὸ Μυστήριον τῆς **Προσεγγίσεως τοῦ Χριστοῦ**· ἀλλὰ ἐπίσης, καὶ τὸν **τρόπον τῆς Προσεγγίσεως Αὐτῆς**.

Πρέπει νὰ προσεγγίσουμε τὸν Σωτῆρα μας, νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του, νὰ θεραπευθοῦμε πνευματικᾶ.

Τὰ ἐμπόδια εἶναι πολλὰ, μᾶς ὁδηγοῦν σὲ ἀδιέξοδα.

Τί νὰ κάνουμε; Πῶς θὰ προσεγγίσουμε τὴν Ζωὴ καὶ τὸ Φῶς;

Τὴν ἀπάντησι δίδει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, δόξα τῷ Θεῷ!

Ὁφείλουμε νὰ γίνουμε ἐφευρετικοί· ἡ ἀγάπη, ἡ ἐν Χριστῷ Ἀγάπη, ὅταν εἶναι αὐθεντικὴ, μᾶς κάνει ἐφευρετικούς· «ἀποστεγάζει τὴν στέγην», βγάζει τὴν στέγη τῶν ἐμποδίων καὶ μᾶς ὁδηγεῖ ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος μας.

* * *

Προσέγγις τοῦ Χριστοῦ μας - Ἀγάπη - Ἐφευρετικότης: αὐτὰ μᾶς ὑπενθυμίζει σήμερα ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς καὶ Ἀπόστολος Μᾶρκος.

Αὐτὰ τὰ τρία συνθέτουν τὴν *ἱεραποστολικὴ ταυτότητα* κάθε πιστοῦ Χριστιανοῦ.

Μέσα στὴν περίοδο αὐτὴ, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ Μετάνοια, ἡ Ἐκκλησία μᾶς θυμίζει τὸν *ἱεραποστολικὸ καὶ δυναμικὸ χαρακτήρα τῆς γνησίας Μετάνοιας*.

Μετάνοια δὲν σημαίνει: ἀδράνεια, νοσηρὰ ἐσωστρέφεια, κλείσιμο καὶ περιορισμὸ στὸν ἑαυτό μας.

Μετάνοια σημαίνει: ἐξοδο θυσιαστικὴ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας· **σημαίνει:** ἀλληλεγγύη, σκέψις καὶ ἔγνοια γιὰ τὸν Ἀδελφὸ μας· **σημαίνει:** συνυπεύθυνον, ὑψηλὸ αἴσθημα εὐθύνης γιὰ τὸν Ἄλλον καὶ τὰ κοινά· **σημαίνει:** ἐφευρετικὴ Ἀγάπη γιὰ τὸν ποικιλοτρόπως πάσχοντα Ἀδελφὸ μας· **σημαίνει:** *ζεβλοεῖσθαι*, ἀφήνω τὶς δικαιολογίες καὶ τὶς προφάσεις, *ἀποστεγάζω τὶς στέγες* τῶν ἐμποδίων.

Καὶ ἔτσι, Προσεγγίζω - Συναντῶ τὸν Κύριό μου διὰ μέσου τοῦ Ἀδελφοῦ μου.

* * *

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα λοιπὸν ἀναδεικνύει τὸ πραγματικὸ βάθος τῆς Μετάνοιας, τῆς ζωντανῆς Μετάνοιας, τῆς φωτεινῆς Μετάνοιας· τῆς Μετάνοιας, ἡ ὁποία **ἔχει ὡς καρδίαν τὴν ἐφευρετικὴ Ἀγάπην**.

Ἡ Μετάνοια δὲν εἶναι ἓνα λιμάνι γιὰ νὰ ἀράξουμε σ' αὐτό· ἡ Μετάνοια εἶναι ἓνας Φάρος, ὁ ὁποῖος μᾶς δείχνει τὰ λιμάνια τοῦ Μέλλοντος· ποῦ

φωτίζει την δυναμική ποντοπορία μας για την Προσέγγισι του Έσταυρωμένου και Αναστημένου Χριστού μας διὰ μέσου του Άδελφού μας.

Άς δείξουμε λοιπόν, Άδελφοί μου, φροντίδα για τον Χριστό μας μέσω των πονεμένων Άδελφών μας.

Όσο είναι καιρός, ιδιαίτερα τώρα την περίοδο των Αγίων Νηστειών,

• **«ἄς ἐπισκεφθοῦμε τὸν Χριστό, ἄς Τὸν περιμαζέψουμε, ἄς Τὸν τιμήσουμε.**

Όχι μόνο με τραπέζι, ὅπως μερικοί, ὄχι μόνο με μύρα, ὅπως ἡ Μαρία, ὄχι μόνο με τάφο, ὅπως ὁ Ἀριμαθαῖος Ἰωσήφ, ὄχι μόνο με ἐνταφιασμό, ὅπως ὁ φιλόχριστος Νικόδημος, ὄχι μόνο με χρυσάφι, λιβάνι καὶ σμύρνα, ὅπως οἱ μάγοι πρωτύτερα.

Μά, ἐπειδὴ ὁ Κύριος τῶν ὅλων θέλει ἔλεος καὶ ὄχι θυσία καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴ θυσία μυριάδων καλοθρεμμένων ἀρνιῶν, ἄς Τοῦ τὴν προσφέρουμε μέσω ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, μέσω ἐκείνων ποὺ βρίσκονται σήμερα σὲ δεινὴ θέση, γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν στὴν Οὐράνια Βασιλεία, ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο, καὶ πᾶμε κοντὰ στὸν Κύριό μας, τὸ Χριστό» (Άγιος Γρηγόριος Θεολόγος).

* * *

Ναί, Άδελφοί μου, ἄς προτιμοῦμε πάντοτε τὸ Ἔργο τῆς Ἀγάπης, γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ μας· καὶ ὄχι τὸν Χριστό μας, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ Ἔργο τῆς Ἀγάπης.

«**Κάποτε** ἓνας Μοναχὸς προσευχόταν στὸ κελλάκι του μὲ κατάνυξι.

Ξαφνικὰ εἶδε καταπληκτικὸ ὄραμα: ἡ θεία καὶ γλυκυτάτη καὶ πάγκαλος μορφή τοῦ Χριστοῦ μας ἐνώπιόν του!...

Ὁ εὐλαβὴς Μοναχὸς ἔμεινε ἐκστατικὸς γιὰ πολλὰ ὥρα, κατατρυφώντας στὸ θαυμαστὸ ὄραμα.

Τότε κτύπησε τὸ ρολοῖ ποὺ τοῦ θύμιζε, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πάη γιὰ νὰ δώσῃ τὸ καθιερωμένο συσσίτιο σὲ κάποιους φτωχοὺς ποὺ συντηροῦσε τὸ Μοναστήρι.

Τὸ ὄραμα τὸν μαγνίτιζε δυναμικὰ καὶ τὸν καθήλωνε, ἀλλὰ ἡ σκέψις γιὰ τὸ καθήκον τῆς ἀγάπης ἀνεδείχθη ἰσχυρότερη.

Ἔτσι σηκώθηκε καὶ πῆγε γιὰ τὴν φιλάδελφη ὑπηρεσία του.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μία περίπου ὥρα ξαναγύρισε στὸ κελλάκι του, βρῆκε - τί θαῦμα!... - τὸν Θεῖο Ἐπισκέπτη στὴν ἴδια θέσι νὰ τὸν περιμένῃ...

Τότε ὁ φιλόανθρωπος Χριστός μας κοίταξε τὸν καλὸ Μοναχὸ καὶ μὲ σὺράνια γλυκύτητα τοῦ εἶπε: Ἐὰν ἔμενες, θὰ ἔφευγα!...»

Ἐὰν ἔμενε γιὰ τὸν Χριστό, ἀγνοώντας τὴν ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔχανε καὶ τὸν Χριστὸ καὶ τὰ πάντα!

Εἶθε ἡ εὐχή τοῦ ἀειμνήστου Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ σεβαστοῦ Γέροντός μας Ἀρχιμανδρίτου Θεοδοσίου, **νὰ εὐλογῇ τὴν πορεία μας πρὸς τὸ Ἅγιο Πάσχα.** Ἀμήν!